

Стариятъ пастиръ Саулъ Авенъ-Азеръ оставаше при кошаритѣ да нагледва агънцата. Той често биваше сърдитъ като господаря си и не веднажъ прогонваше децата. Но тѣ пакъ идваха. Единъ день, Саулъ Авенъ-Азеръ отиде въ господарската кжща да отнесе едно агне. Децата въ това време дойдоха, втурнаха се бързо къмъ кошаритѣ и отвори-ха вратитѣ нашироко. Игри-витѣ агънца се юрнаха бързо по обширното поле. За мигъ и деца и агънца се смѣсиха. Настъпи голѣма радостъ. Веселиятъ детски смѣхъ и блѣненето на младото немирно стадо се понесоха възторжено и шумно. Стариятъ пастиръ, изуменъ отъ необичайната глѣчка, се завърна веднага отъ господарската кжща. Лицето му се изкриви отъ злоба, въ очитѣ му свѣтнаха пламъчета. Той бързо взе камшика и съ жестоки удари се нахвърли върху децата, които съ писъкъ бѣгаха къмъ Витания, безъ да разбиратъ своята вина.

Отъ тоя день насетне, стариятъ господаръ Ихавадъ Дагона и неговиятъ пастиръ Саулъ Авенъ-Азеръ гонѣха жестоко децата и пускаха около кошаритѣ най-злитѣ кучета. Напразно

блѣха агънцата. Децата не идваха. Понѣкога тѣ се мѣрваха далече край кошаритѣ, по-поглеждаха къмъ тѣхъ, въздишаха и си отиваха тжжни. Но старцитѣ имаха корави сърдца, а кучетата — остри жъби!

Една сутринъ, когато слънцето се бѣ вдигнало високо, стариятъ господаръ Ихавадъ Дагона и неговиятъ пастиръ Саулъ Авенъ-Азеръ обикаляха край кошаритѣ. Около тѣхъ, като глутница кръвожадни вълци, се въртѣха злитѣ имъ кучета. По това време, откъмъ Витания се зададоха децата. Злитѣ кучета наорлиха гърбове и се втурнаха съ грозенъ лай срещу тѣхъ. Старцитѣ ги окуражиха съ подвиквания. Но какво бѣ очудването имъ, когато кучетата изведнажъ се укротиха, като магьосани, щомъ стигнаха до децата. Ето, приближаваха вече децата, а кучетата се връщаха заедно съ тѣхъ и дружелюбно помахваха своитѣ рунтави опашки. Ихавадъ Дагона и неговия пастиръ тръгнаха срещу децата съ жилеститѣ камшици, но като ги приближиха, заковаха се на мѣсто, смаяни и неподвижни. Предъ децата, съ устременъ къмъ агънцата благъ и свѣтещъ погледъ, вървѣше малко